

Συνεργοὶ Χριστοῦ

Δημοσιεύουμε σὲ ἑλληνικὴ μετάφρασι τὴν Ὁμιλίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς, τὴν ὁποίαν ἐξεφώνησε ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εἰς Ἐπίσκοπον Χειροτονίας του, τὴν 27.5.1934, στὸ Κάρλοβιτς τῆς Γιουγκοσλαβίας, ὡς ἐλάχιστο δεῖγμα συμμετοχῆς μας στὴν 70ῆ ἐπέτειο τῆς εἰς Ἐπίσκοπον Χειροτονίας του καὶ στὴν 10ῆ ἐπέτειο τῆς ἐπισήμου Διακρυξέως τῆς Ἀγιότητός του.

Ὡς γνωστόν, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὁ σύγχρονος αὐτὸς μέγας ἀσκητὴς καὶ θαυματουργός, ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Σαγγάνης τῆς Κίνας ἀπὸ τὸν Πρωθιεράρχην τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς Σεβ. Μητροπολίτην Κιέβου Ἀντώνιο Κραποβίτσου, σὲ ἡλικία 38 μόλις ἐτῶν.

Ἀργότερα, τὸ 1950, μετεφέρθη στὴν Δυτικὴ Εὐρώπην, ὡς Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ ἀπὸ τοῦ 1962 μέχρι τῆς ὀσιακῆς κοιμήσεώς (19.6.1966) διετέλεσε Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σὰν Φραντσίσκο στὴν Δυτικὴ Ἀμερικὴ, ἐκεῖ ὅπου ἐπαναπαύεται πλέον τὸ ἁγιασμένο ἀδιάφθορο Λείψανον Αὐτοῦ.

Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων (Ματθ. 8' 19)

ΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ὁ Κύριος ἐκάλεσε τοὺς πρώτους Ἀποστόλους Του. Ὡς παιδί, ὀλίγο εἶχα σκεφθῆ ὅτι αὐτὴ ἡ ἴδια κλῆσις θὰ ἀπευθύνετο καὶ σὲ μένα κάποια ἡμέρα, παρ' ὅλον ὅτι, ἀπὸ ὅσο ἤμπορῶ νὰ ἐνθυμηθῶ, ἡ ἐπιθυμία μου ἦταν νὰ ὑπηρετήσω τὴν ἀλήθεια. Οἱ γονεῖς μου ἐκαλλιέργησαν μέσα μου τὴν προσπάθεια γιὰ τὴν ἀσάλευτη παραμονὴ στὴν ἀλήθεια, καὶ ἡ ψυχὴ μου αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ τὰ παραδείγματα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐθυσίασαν τὴν ζωὴν τους χάριν αὐτῆς, οἱ ὁποῖοι ἀνταγωνίσθησαν Βασιλεῖς ποὺ ἐδίδωκαν τὴν σωτήρια Πίστι, καὶ ἐπίσης καὶ ἄλλους Βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι παρουσίαζαν τοὺς ἑαυτοὺς των ὅτι ἦσαν φορεῖς καὶ ὑπερασπισταὶ τῆς εὐσεβείας.

Σὲ ἐκεῖνα τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἡλικίας μου εἶχα μία πτωχὴ ἀντίληψιν γιὰ τὸν δρόμον ποὺ θὰ ἐδιάλεγα στὴν ζωὴν μου. Ὅσο μεγάλωνα, σκεπτόμουν τὴν εἰσοδὸν μου στὸν στρατιωτικὸ ἢ τὸν πολιτικὸν τομέα καὶ πάντως τὴν

ἀφιέρωσί μου στην ὑπηρεσία τῆς πατρίδος μου, ἡ ὁποία ἦταν κατὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἔπαλξις καὶ φύλαξ τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας.

Εἰσῆλθα σὲ γυμνάσιο πού ἔφερε τὸ ὄνομα μᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ ἔνδοξες σελίδες τῆς Ρωσικῆς ἱστορίας: στὴν Στρατιωτικὴ Ἀκαδημία Πετρὸβσκ τῆς Πολτάβας· ὅμως ἐκεῖ, αἰσθάνθηκα ὅτι πρέπει νὰ διαλέξω ἄλλον δρόμο. Ἐνθαρρυντικὴ γιὰ τὴν πραγμάτωσι αὐτῆς τῆς νέας σκέψεώς μου ἦταν ἡ ἐπαφή μου μὲ τὸν διδάσκαλό μας τῶν θρησκευτικῶν, τὸν Πρωθιερέα Σέργιο Τσετβέρικοφ, καὶ τὸν διευθυντὴ τοῦ Σεμιναρίου - τώρα Ἀρχιεπίσκοπο Βαρλαάμ.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἀποφοιτήσεώς μου ἀπὸ τὸ γυμνάσιο, συνέπεσε μὲ τὴν ἡμέρα πού ἕνας νεοχειροτονημένος Ἀρχιεπίσκοπος ἀνελάμβανε τὴν θέσι του ὡς Ποιμενάρχης τῆς πόλεως, στὴν ὁποίαν ἤμουν καὶ ἐγὼ γιὰ τὴν ἐπιδίωξι τῆς ἀνωτέρας μορφώσεώς μου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτός, τώρα Μητροπολίτης Κιέβου Ἀντώνιος καὶ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Χάρκοβ, ἔγινε καὶ παρέμεινε ὁ πνευματικὸς μου ὁδηγός. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν σπουδῶν μου στὴν θύραθεν παιδεία, ἐνεβάθυνα ὄλο καὶ περισσότερο στὴν σπουδὴ τῆς ἐπιστήμης τῶν ἐπιστημῶν, στὴν πνευματικὴ ζωὴ. Ὁ Ναὸς καὶ ἡ Μονή, ὅπου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διέμενε, εἶχαν γιὰ μένα μεγαλύτερη ἔλξι ἀπὸ ὅτι τὸ μέρος ὅπου ἐσπούδαζα.

Ἡ ἐπακολουθήσασα κατάρρευσις τῆς κυβερνητικῆς δυνάμεως τῆς χώρας μας, μὲ ἔπεισε ἅπαξ διὰ παντὸς γιὰ τὴν ἐφήμερη ὑπαρξι κάθε τι τοῦ γηϊνοῦ καὶ γιὰ τὴν ἀδυναμία τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἱκανοτήτων, καὶ ἔτσι ἀπεφάσισα νὰ διακόψω τὶς σχέσεις μου μὲ τὶς ματαιότητες τοῦ ἐφήμερου κόσμου καὶ νὰ ἀφιερωθῶ ἀποκλειστικὰ στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως, ἡ κλῆσις νὰ ὑπηρετήσω τὸν Θεό, ἡ ὁποία ὑπαγόρευσε στὴν ψυχὴ μου νὰ ἀρνηθῆ ἑαυτὴν καὶ νὰ σηκώσῃ τὸν σταυρό της καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Χριστὸ (Ματθ. 10στ' 24), ἔφερε ἐπίσης καὶ μία ἄλλη ἀπαίτησι: νὰ γίνω ἀλιεὺς ἀνθρώπων. Πρὶν νὰ διαρρηχθοῦν ἐντελῶς οἱ ἐξωτερικοὶ δεσμοί μου μὲ τὸν κόσμον, ἡ διψα μου γιὰ θεολογικὴ μάθησι μὲ ὠδήγησε σὲ κατάλληλη Σχολὴ στὸ Βελιγράδι ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ μεγάλου Ἱεράρχου Ἀγίου Σάββα Σερβίας, καὶ κατόπιν στὸν δρόμον πού Αὐτὸς ὑπέδειξε.

Σήμερα, μὲ τὴν φωνὴ τῶν Ἀρχιεπιμένων τῆς Ἐκκλησίας, καλοῦμαι νὰ εἰσέλθω στὴν ἀρχιεπιμαντικὴ διακονία. Δὲν θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου ἄξιο ἐνὸς τοιοῦτου ἀξιώματος, ἐφ' ὅσον ἔχω ἐπίγνωσι τῆς ἀμαρτωλότητός μου· ὅμως, φοβοῦμαι νὰ τὸ ἀρνηθῶ, ἀκούων τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἀπύθυνε στὸν Ἀπόστολον Πέτρο, πού εἶχε ἀμαρτήσῃ τόσο θανάσιμα, ἂν καὶ ἀργότερα μετανόησε: *Εἰ φιλεῖς με, ποίμαινε τὰ ἀρνία μου, ποίμαινε τὰ πρόβατά μου.* Ἐξηγῶν αὐτὸ τὸ Εὐαγγελικὸ χωρίον ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, στρέφει τὴν προσοχὴν στὸ γεγονός, ὅτι ὡς ἀπόδειξι ἀγάπης

πού ὁ Κύριος ἐζήτησε δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ πνευματικὴ ἄσκηση τῆς «ποιμαντικῆς διακονίας». Γιατί εἶναι ἡ ποιμαντικὴ διακονία τόσο μεγάλη στὰ μάτια τοῦ Κυρίου; Διότι, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, οἱ ποιμένες εἶναι *συνεργοὶ τοῦ Θεοῦ* (βλ. Α΄ Κορ. γ΄ 9). Ὁ Χριστὸς ἦλθε στὴν γῆ γιὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ στὸν ἄνθρωπο τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶχε ἀμαρῶθῃ, νὰ καλέσῃ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοὺς συνενώσῃ ὁμοῦ, ὥστε μὲ ἓνα στόμα καὶ μία καρδιὰ νὰ δοξάζουν τὸν Δημιουργό τους.

Τὸ καθῆκον τοῦ κάθε ποιμένος εἶναι νὰ φέρῃ τοὺς ἀνθρώπους σὲ αὐτὴ τὴν ἐνότητα, νὰ τοὺς ἀνακαινίσῃ καὶ νὰ τοὺς φωτίσῃ. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ νὰ ἀναδημιουργῆς τὴν δημιουργία τοῦ Θεοῦ! Τί μεγαλύτερο καλὸ μπορεῖ κάποιος νὰ ἐπιφέρῃ στὸν πλησίον του ἀπὸ τὸ νὰ τὸν προετοιμάσῃ γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ! Ἡ ἐκπλήρωση αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος δὲν εἶναι εὐκόλη, ἀπαιτεῖται μάχη μὲ τὴν μολυσμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀπαντᾶται συχνὰ ἡ παρανόσις, καὶ κάποτε ἡ συνειδητὴ ἀντίδρασις ἢ ἀκόμη καὶ τὸ μῖσος ἀπὸ μέρους ἐκείνων πού ἀγαπᾶς καὶ φροντίζεις νὰ βοηθήσῃς. Μεγάλῃ πρέπει νὰ εἶναι ἡ αὐτοθυσία τοῦ ποιμένος, καὶ μεγάλη πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸ ποίμνιό του. Πρὸς χάριν του, πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ ὑποφέρῃ τὰ πάντα, καὶ κάθε πρόβατο πρέπει νὰ εὔρη μία θεοὶ στὴν καρδιά του. Πρέπει νὰ ἐφαρμόσῃ κατάλληλη μεταχείρισι γιὰ τὸν κάθε ἓνα ξεχωριστά, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν του τὸν εἰδικὸ χαρακτῆρα καὶ τὶς περιστάσεις τοῦ καθενός.

Ἄν τὰ καθήκοντα ἐνὸς συνήθους ποιμένος εἶναι τόσο δύσκολα καὶ περίπλοκα, καὶ ἡ ὑπευθυνότητά του γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ποιμνίου του τόσο μεγάλη, τότε τί μπορούμε νὰ εἰποῦμε γιὰ τὸν ἀρχιποιμένα! Πράγματι, ὁ Κύριος σ' αὐτὸν ὁμιλεῖ ὅταν λέγῃ ἐκ προοιμίου στὸν Προφήτη Ἰεζεκιήλ: *Υἱὲ*

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἅμα τῇ ἀφίξει του ὡς Ἐπισκόπου στὴν Σαγγάν τῆς Κίνας τὸν Νοέμβριο τοῦ 1934.

ἀνθρώπου, σκοπὸν δέδωκά σε τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, καὶ ἀκούσῃ ἐκ στόματός μου λόγον καὶ διαπειλήσῃ αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ (γ' 17).

Ὁ ἀρχιποιμένας εἶναι ὑπεύθυνος ὄχι μόνον γιὰ ὅλα τὰ πρόβατα, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς τοῦ ἐνεπιστεύθη, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ γιὰ τοὺς ποιμένες. Καλεῖται νὰ λογοδοτήσῃ γιὰ κάθε ἁμαρτωλό, γιὰ τὸν ὁποῖον ἀμέλῃσε νὰ διαφωτίσῃ ἐγκαίρως, γιὰ κάθε ψυχὴ πού ἐνῶ βάδιζε τὴν ὁδὸ τῆς ἀληθείας, ξεστράτισε. Καλεῖται νὰ αισθανθῇ τὸν πόνο τῶν ἀρρώστων προβάτων του, ὥστε νὰ τὰ θεραπεύσῃ, ὅπως τὸν Ἀρχιποιμένα Χριστό, *Οὗ τὸ μῶλωπι Αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν* (Ἦσ. νγ' 5). Αὐτὸς δὲν ἔχει προσωπικὴ ζωὴ· πρέπει νὰ δώσῃ τὸν ἑαυτό του ἐξ ὀλοκλήρου στὴν ἐργασία τῆς σωτηρίας ψυχῶν καὶ στὴν καθοδήγησί τους στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Πρέπει νὰ εἶναι προετοιμασμένος νὰ ὑποφέρῃ κάθε εἶδους βάσανο, διωγμὸ καὶ τὸν ἴδιο τὸν θάνατο χάριν τῆς ἀληθείας, νὰ πίνῃ τὸ ποτήριον τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ βαπτισθῇ μὲ τὸ Βάπτισμά Του (βλ. Ματθ. κ' 23, Μάρκ. ι' 39). Πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεται ὄχι μόνον γι' αὐτοὺς πού τὸν πλησιάζουν, ἀλλὰ πρέπει ἐνεργητικὰ νὰ ἀναζητᾷ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν μάνδρα τὸ ἀπολωλὸς πρόβατο, μεταφέροντάς το στοὺς ὤμους του. Εἶναι καθῆκον του νὰ κηρύσῃ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ σὲ ὅσους εἶναι ἄσχετοι μὲ αὐτήν: *Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξτε τὸ εὐαγγέλιον πᾶσι τῇ κτίσει* (Μάρκ. ιστ' 15). Διακατεχόμενος ἀπὸ τὴν ἐπίγνωση τῆς καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας, δὲν θὰ περιορίζῃ τὸ ἐνδιαφέρον του σὲ ὅσους τοῦ ἐνεπιστεύθησαν ἅμεσα στὴν φροντίδα του, ἀλλὰ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας του θὰ ἐπιβλέπῃ ὅλη τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φωτισθοῦν ὅλα τὰ ἔθνη καὶ νὰ αὐξηθοῦν στὴν Ἀληθινὴ Πίστι, διότι ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος ἢ Ἕλλην, βάρβαρος ἢ Σκύθης, ἀλλὰ ὅλοι εἶναι τὸ ἴδιο ἀγαπημένα τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ Πατρός.

Στὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ὁ ποιμένας πρέπει νὰ προσαρμόζεται στὴν νοοτροπία τους, ὥστε νὰ ὀδηγήσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους στὸν Χριστό, κατὰ μίμησιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ λέγῃ μαζί του:

Καὶ ἐγενόμην τοῖς Ἰουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος, ἵνα Ἰουδαίους κερδίσω· τοῖς ὑπὸ νόμον ὡς ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον κερδίσω... τοῖς ἀσθενέσιν ὡς ἀσθενής, ἵνα τοὺς ἀσθενεῖς κερδίσω· τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως πινὰς σώσω (Α' Κορ. θ' 20, 22).

Στὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, ὁ ποιμένας πρέπει νὰ ἐνθυμῆται ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐπίσης ἔχουν φυσικὰς ἀνάγκες, οἱ ὁποῖες ἀπαιτοῦν ἀντιμετώπισιν. Δὲν μποροῦμε νὰ κηρύσσουμε τὸ εὐαγγέλιον χωρὶς νὰ δείχνουμε ἀγάπην στὴν πρᾶξι. Ταυτόχρονα, πρέπει νὰ ἐπιδεικνύουμε ἐπιφυλακτικότητα, ὥστε νὰ μὴ ἐξαντληθῇ ἐντελῶς ἡ προσοχὴ καὶ ἡ διακονία

τοῦ ποιμένος στήν φροντίδα τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τῶν συνανθρώπων του καί τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ πνευματικά του ἐνδιαφέροντα. Πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας τοὺς Ἀποστολικοὺς λόγους: *Οὐκ ἀρεστόν ἐστὶν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις* (Πράξ. στ' 2). Ὅλα θὰ πρέπει νὰ κατευθύνωνται πρὸς τὴν ἀπόκτησι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καί τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἀληθινὸς Χριστιανισμὸς δὲν συνίσταται σὲ διανοητικὰ ἀφηρημένους διαλογισμοὺς καὶ διδασκαλίες· μᾶλλον, εἶναι ἐνσαρκωμένη ζωὴ ὁ ἴδιος. Ὁ Χριστὸς κατῆλθε στὴν γῆ ὄχι γιὰ νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους μὲ νέες μορφὲς γνώσεως, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοὺς καλέσῃ σὲ μία νέα ζωὴ. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας προετοιμαζόμεθα γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Οἱ διαφορὲς περιστάσεις καί τὰ συμβάντα τῆς ἐφήμερης ζωῆς ἐπιδρῶν στὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ δυνατοὶ χαρακτῆρες μποροῦν νὰ ὑπερβαίνουν τὴν ἐπίδρασι τοῦ περιβάλλοντός τους, ἐνῶ οἱ ἀσθενεῖς δὲν τὸ καταφέρνουν αὐτό. Οἱ ἰσχυροὶ στὸ πνεῦμα εἶναι στοὺς πειρασμοὺς γλυκύθυμοι, ἐνῶ οἱ ἀσθενεῖς πίπτουν. Εἶναι λοιπὸν ἀναγκαῖο, κατὰ τὸ δυνατόν, νὰ δημιουργοῦνται οἱ συνθήκες πνευματικῆς διαμορφώσεως ὅσο τὸ δυνατόν περισσοτέρων ἀνθρώπων.

Ὁ ποιμένας δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ ἐπαφὴ μὲ τὴν κοινωνία, ἀλλὰ ἡ συμμετοχὴ του πρέπει νὰ εἶναι ὡς αὐτοῦ ποὺ φέρει τὸν νόμο τοῦ Χριστοῦ καί ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Κληρικὸς δὲν μπορεῖ νὰ κἀν τὸν ἑαυτό του δημόσιο πρόσωπο ἢ πολιτικό, λησμονώντας τὸν οὐσιώδη χαρακτῆρα τῆς διακονίας του καί τοῦ σκοποῦ της. Ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ *οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου* (Ἰωάν. ιη' 36), καί ὁ Χριστὸς δὲν ἐγκαθίδρυσε μία ἐπίγεια βασιλεία. Χωρὶς νὰ γίνῃ πολιτικὸς ἡγέτης καί χωρὶς νὰ ἀναμικθῇ σὲ πολιτικὲς διαμάχες, ὁ ποιμένας μπορεῖ νὰ κομίζει μία πνευματικὴ προοπτικὴ στὶς ἐμπειρίες τῆς ζωῆς, οὕτως ὥστε νὰ γνωρίζῃ στὸ ποίμνιό του τί ὁδὸ νὰ ἀκολουθήσῃ καί πῶς νὰ συμπεριφέρονται ὡς Χριστιανοί, ὄχι μόνον στὴν προσωπικὴ τους ζωὴ, ἀλλὰ ἐπίσης καί μέσα στὸν κόσμο. Ὁ ἀρχιποιμένας πρέπει νὰ μπορῇ νὰ δίδῃ πνευματικὴ συμβουλὴ σὲ ὅλους: στὸν ἐρμηίτη ποὺ καθαρίζει τὸν νοῦ του ἀπὸ μάταιους λογισμοὺς, στὸν βασιλέα ποὺ διευθετεῖ τὶς ὑποθέσεις τῆς κυβερνήσεως, στὸν στρατιωτικὸ ποὺ προετοιμάζεται γιὰ μάχη, καί στὸν ἀπλὸ πολίτη. Καί αὐτὸ εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικὸ γιὰ ἓνα Ποιμένα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ὁποῦ οἱ προσωπικὴ ζωὴ εἶναι σήμερα στενὰ συνδεδεμένη μὲ ὅ,τι συμβαίνει στὴν πατρίδα.

Μεταξὺ τῶν Ρώσων δύσκολα ἔχει παραμείνει κάποιος ἀνεγγίχτος ἀπὸ τὰ γεγονότα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τόσο βαθειὰ ἐπιδρῶν στὶς ψυχὰς ὄλων ὄσων τὰ σκέπτονται. Εἶναι ἀδύνατον νὰ κοιτάξῃς ἀδιάφορα αὐτὸ ποὺ ἔχει συμβῆ στὸ Κρεμλίνο, τὸ ὁποῖο ἐδοκίμασε τὴν ἐκπλήρωσι τῶν πικρῶν λόγων τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου: *Πῶς ἐγένετο πόρνη πόλις πιστὴ Σιών, πλήρης κρίσεως,*

ἐν ἡ δικαιοσύνη ἐκοιμήθη ἐν αὐτῇ, νῦν δὲ φονευταὶ (α' 21). Ποιά πιστὴ ψυχὴ δὲν φρικτῶ ἀναλογιζομένη τὴν ἔκτασι τῆς ἱεροσυλίας καὶ τοὺς ἀνηκούστους διωγμούς! "Ὅλα τὰ τέκνα τῆς Ρωσίας, μὲ τὸν ἕνα ἢ μὲ τὸν ἄλλο τρόπο, αἰσθάνονται πάνω τους τὰ χνῶτα τοῦ κόκκινου θηρίου, ποὺ πολεμᾷ κατὰ τῆς Νύμφης τοῦ Χριστοῦ.

Ἄπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνες, οἱ Χριστιανοὶ ὑπέφεραν διωγμούς χάριν τοῦ Χριστοῦ· αὐτοὶ ποτὲ δὲν ἔχαιραν γι' αὐτὲς τῆς δοκιμασίας, ἀλλὰ ὕψωναν τῆς φωνῆς του ἐναντίον αὐτῶν. Πολλοὶ Ἀπολογηταὶ καὶ Μάρτυρες κατεδίκασαν τοὺς διώκτας στοὺς πρώτους αἰῶνες, καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτοὺς ἦλθε ἕνα μέγα πλῆθος Ἱεραρχῶν καὶ Ὁμολογητῶν. Σὲ εἰρηνικοὺς καιροὺς, οἱ Ἱεράρχες καὶ οἱ Δίκαιοι ἔδιδαν προσοχὴ στὴν κήρυξι καὶ διάδοσι τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ σὲ πονηροὺς καιροὺς, αὐτοὶ κατήγγειλαν τοὺς ἰσχυροὺς. Ἡ Ρωσία ἰδρύθηκε ὑπὸ τὴν ἄμεση ἐπίδρασι τῶν μεγάλων τῆς Ποιμένων καὶ τῶν ἀνδρῶν τῆς καὶ τῶν γυναικῶν τῆς τῆς προσευχῆς. Δὲν ἠμποροῦμε παρὰ νὰ λυπούμεθα, βλέποντες τὴν καταστροφὴ αὐτοῦ τοῦ μεγάλου «Οἴκου τῆς Θεοτόκου», ὅπως ἐκαλεῖτο ἄλλοτε ἡ Ρωσικὴ Αὐτοκρατορία. Δὲν ἠμποροῦμε παρὰ νὰ δοκιμάζουμε πόνο, ὅταν οἱ ψυχὲς καὶ τὰ σώματα τῶν ἰδικῶν μας ἀνθρώπων βασανίζονται, ὅταν οἱ Ποιμένες καὶ οἱ Ἀρχιποιμένες στὴν πατρίδα ὑποχρεώνονται νὰ σωπάσουν μὲ τὸν φόβο τοῦ θανάτου. Ἀκόμη καὶ ἐκτὸς τῶν συνόρων τῆς, παραμένουμε τέκνα τῆς Ρωσίας. Ἐξόριστοι ἀπὸ τὴν ἐπίγεια πατρίδα μας, ἐξακολουθοῦμε νὰ εἴμεθα τὸ πνευματικὸ ποίμνιο τῶν Ἱεραρχῶν Πέτρου, Ἀλεξίου, Ἰωάν, Φιλίππου, Ἐρμογένους καὶ Τύχωνος. Εἴμεθα ἀκόμη τμῆμα τῆς πασχούσης καὶ διωκομένης Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, διαβρεγμένης τώρα μὲ τὸ αἷμα τῶν Ἱερομαρτύρων Βλαδιμήρου τοῦ Κιέβου, Βενιαμὶν τῆς Πετρούπολεως, Ἐρμογένους τοῦ Τομπόσκ, Μητροφάνους τοῦ Ἀστραχάν, Ἀνδρονίκου τῆς Πέρμης καὶ ἐνὸς ἀμετρήτου νέφους ἄλλων Νεομαρτύρων καὶ Ἱερομαρτύρων. Ἡ διαθήκη τους εἶναι ὁ ἱερὸς θησαυρὸς μας, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ διατηρήσουμε μέχρι τὸν καιρὸ τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ, ὅταν θὰ ἀποκαλύψῃ τὴν δύναμί Του καὶ θὰ ὑψώσῃ τὸ κέρας τῶν Ὁρθοδοξῶν Χριστιανῶν. Μέχρι τότε, πρέπει νὰ παραμείνουμε σὲ πνευματικὴ ἔνωσι μὲ τοὺς διωκομένους καὶ νὰ τοὺς ἐνδυναμώνουμε μὲ τῆς προσευχῆς μας.

Ἄν καὶ ἀπόντες ἀπὸ αὐτοὺς, ἀσπαζόμεθα τὰ δεσμά τους, καὶ λυπούμεθα γιὰ ἐκείνους ποὺ ἐκάμφθησαν. Γνωρίζουμε, ὅτι ἀκόμη καὶ οἱ παλαιοὶ ὁμολογηταὶ τῆς ἀληθείας κάποτε ἐκάμπτοντο. Ὅμως, ἔχουμε παραδείγματα σταθερότητος: τὸν Ἅγιο Θεόδωρο τὸν Στουδίτη, ὁ ὁποῖος κατεδίκασε κάθε παρέκκλισι ἀπὸ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Ἅγιο Μάξιμο τὸν Ὁμολογητὴ, τὸν Πατριάρχην Ἐρμογένην. Φοβούμεθα νὰ ὀλισθήσουμε ἀπὸ τὸν δρόμο ποὺ αὐτοὶ ἐβάδισαν, διότι ἂν ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία ἠμπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς δικαιολογία γιὰ τοὺς ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ τρόμου, τί

ἠμποροῦμε ἐμεῖς νὰ εἰποῦμε ἂν πτοηθοῦμε ἀπὸ ἀπλὲς ἀπειλές; Ζῶντες σὲ σχετικὴ ἀσφάλεια, πρέπει νὰ ἐνδυναμωνώμεθα πνευματικά, ὥστε νὰ ἀναδημιουργοῦμε ὅσα ἔχουν καταστραφῆ, νὰ ἀπελευθερώσουμε τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Σιών, ἂν ὁ Θεὸς τὸ ἐπιστρέψῃ, ἢ νὰ ἀκολουθήσωμε οἱ ἴδιοι τὰ βήματα ὅσων πάσχουν γιὰ τὴν ἀλήθεια - ἂν κριθῆ ἀναγκαῖο. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, πρέπει ἐμεῖς πρὸ πάντων νὰ διατηροῦμε μεταξὺ μας ὁμόνοια καὶ ἐνότητα, παρουσιάζοντες μία ἐνωμένη Ρωσικὴ Ἐκκλησία, καὶ ταυτόχρονα νὰ ἐξακολουθοῦμε τὸ οὐσιῶδες ἔργο τῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων λαῶν. Ἀπὸ τοὺς πρώτους κιόλας αἰῶνες τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τὴν Ρωσία, αὐτὴ ἀπέστειλε Ἱεραποστόλους σὲ μακρυνὲς χῶρες. Οἱ πρώτοι πού διέλαμπαν ἦσαν ὁ δίκαιος Κούκσα καὶ ὁ Λεόντιος τοῦ Ροστῶβ, κατόπιν ὁ Στέφανος τῆς Περμίας, ὁ Ἰννοκέντιος τοῦ Ἱρκούτσκ, καὶ στὰ χρόνια μας ὁ Μακάριος - Ἀπόστολος τοῦ Ἀλτάϊ, καὶ ὁ Νικόλαος τῆς Ἰαπωνίας. Τώρα, ὁ διασκορπισμένος Ρωσικὸς λαὸς ἔχει γίνῃ κήρυκας τῆς Πίστεως σὲ ὅλα τὰ μῆκη τοῦ κόσμου. Τὸ καθῆκον τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας Ἐκτὸς Ρωσίας εἶναι νὰ ἀσχολῆται μὲ τὸ ἔργο τοῦ φωτισμοῦ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσοτέρων ἀνθρώπων ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη.

Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων Ἱεραρχῶν τῆς Διασπορᾶς μὲ ἀποστέλλει σὲ μία χώρα ἀπ' ὅπου ἀνατέλει ὁ ὑλικὸς ἥλιος, ἡ ὁποία ὅμως ἔχει ἀνάγκη τῶν φωτιστικῶν ἀκτίνων τοῦ νοητοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης.

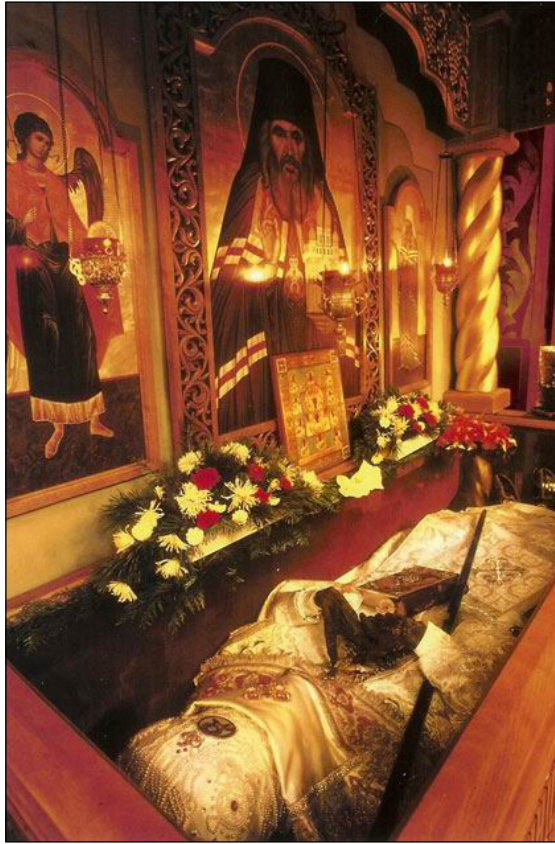
Γνωρίζων τὶς ἀσθενικὲς δυνάμεις μου, ὑποτάσσομαι στὴν ἐκλογὴν αὐτὴν ἀπὸ ὑπακοὴν στοὺς ὑπευθύνους τῆς Ἐκκλησίας καὶ στὸν πνευματικὸ μου ὁδηγὸ - ὄχι χάριν τιμῆς καὶ δυνάμεως, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοθῶ ἐξ ὀλοκλήρου στὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἴκετεύω τὸν Κύριο καὶ Θεὸ νὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ νὰ μὲ ἐνδυναμώσῃ, γιὰ νὰ ἐργάζωμαι δραστήρια ἕως θανάτου χάριν τῆς ἀληθείας.

Στὴν σημαντικὴ αὐτὴ ὥρα τῆς ζωῆς μου, προσεύχομαι γιὰ ὅσους μὲ ἐμόρφωσαν καὶ μὲ ὠφέλησαν μὲ τὶς διδασκαλίες τους· προσεύχομαι γι' αὐτούς, μὲ τοὺς ὁποίους παρέμεινα ἕως τώρα κατὰ τὰ ἔτη τῆς διακονίας μου στὴν Ἐκκλησία· προσεύχομαι γιὰ τοὺς νέους, τοὺς ὁποίους ἐξέθρεψα πνευματικά, γιὰ τὸ μελλοντικὸ ποίμνιό μου, γιὰ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, γιὰ τὴν πάσχουσα Ρωσικὴ γῆ! Ἀνατίθεμαι στὶς προσευχὰς καὶ στὴν προστασία τοῦ ἰσχυροῦ νέφους τῶν οὐρανίων μαχητῶν τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν. Ὁμοίως σὰς παρακαλῶ, Ἱεράρχαι τοῦ Θεοῦ*, νὰ προσευχηθῆτε δι' ἐμὲ καὶ νὰ καταπέμψετε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

* Μαζὶ μὲ τοὺς ρώσους Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν μέρος στὴν Χειροτονία τοῦ ἁγίου Ἐπισκόπου Ἰωάννου ὡς συλλειτουργοὶ τοῦ χειροτονούντος Μητροπολίτου Ἀντωνίου, ἦταν καὶ ὁ σέρβος ἅγιος Ἐπίσκοπος Νικόλαος Βελιμίροβιτς.

*Τὸ ἀδιάφθορο ἱερὸ Λεῖψανο
τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξιμοβιτις τοῦ Θαυματουργοῦ
στὸν Ρωσικὸ Ἱερὸ Ναὸ
τῆς Παναγίας «Πάντων Ὀλιβομένων ἢ Χαρὰ»
στὸ Σὰν Φραντσίσκο τῶν Η.Π.Α.*

